

[Henry Sørensen.]

keder for fisk og fiskeriprodukter — dette ikke mindst som en forklaring på de lavere priser, som de danske fiskere nu snart i en længere periode har måttet sælge deres fangster til.

Når man tager disse ting i betragtning, må man rent umiddelbart spørge sig selv: hvad er det da for en import, fiskeriministeren nu ønsker bemyndigelse til at tillade? Ser man bemærkningerne til lovforslaget og fiskeriministerens skriftlige fremsættelse igennem, ser man, at det, der sigtes på, er en ilandbringelse fra udenlandske fartøjer af fisk hentet direkte fra fiskepladserne — i vidt omfang de samme, hvorpå de danske fiskere fisker — som skal afhjælpe det, der kaldes mangelsituationer. Den direkte import over land, som jo nu er fuldstændig liberaliseret, hævdes ikke at kunne afhjælpe sådanne mangelsituationer, idet den udenlandske fisk har vanskeligheder ved at svare til de danske kvalitetskrav, og de bilaterale aftaler, der efter saltvandsfiskeriloven er adgang til at træffe med andre nationer, og som vi f. eks. har afsluttet med Sverige og måske får afsluttet inden længe med Norge, hjælper ikke herpå, idet disse hævdes ikke at være tilstrækkelig smidige.

Det er derfor naturligt allerførst at spørge: hvad forstås ved mangelsituationer, hvornår har de foreligget, hvem skal fiskeriministeren støtte sig til, når det skal afgøres, om sådanne mangelsituationer fremtidig foreligger, og kan der f. eks. ikke blot foreligge det, at udenlandsk subsidieret fisk ønskes brugt til at trykke de danske førstehåndspriser yderligere? Rent bortset herfra må jeg derudover rent generelt spørge fiskeriministeren: hvorfor kan mangelsituationer ikke lige så vel løses under bilaterale aftaler, der tager højde for sådanne situationer? Det danske fiskeri, inden for hvilket det foreliggende lovforslag jo har mødt kompakt modstand, har indtaget det hovedsynspunkt, at direkte landinger fra udenlandske fartøjer af fangster direkte fra fiskefelterne kun bør ske som led i sådanne bilaterale aftaler, hvori det i forvejen er fastlagt, hvilke rettigheder af den ene eller den anden art, fiskerimæssigt og eksportmæssigt, de to lande skal have over for hinanden, og at de gensidige rettigheder og

forpligtelser skal fastlægges som led i sådanne aftaler, hvorunder selvfølgelig også mangelsituationer, for så vidt de måtte komme til at foreligge, kan afhjælpes.

Vi fra venstre må mene, at dette synspunkt er rigtigt. I alle lande gælder regler til sikring af statsborgernes eneret til udnyttelse af søterritoriet; hertil hører også de indre søterritoriets udnyttelse til landing af fangster, det såkaldte basisfiskeri, og at åbne herfor uden modydelser, og uden at det er som led i en mere almindelig aftale på fiskeriområdet, må være en højst betænkelig sag. Om de principielle sider af hele dette spørgsmål skal jeg senere fremsætte nogle bemærkninger og her foreløbig nøjes med at konstatere, at der i bemærkningerne til lovforslaget ikke er fremført nogen som helst argumentation for, hvorfor de såkaldte mangelsituationer ikke lige så vel kan afhjælpes i henhold til bestemmelser fastsat i en bilateral aftale, men at der nu absolut skal gives fiskeriministeren en meget vidtrækkende bemyndigelse til uden modydelser at give de udenlandske fiskerifartøjer adgang til at bruge danske havne som basishavne, for det er jo det, der sker, når ministeren skønner, at der foreligger mangelsituationer. Og hvad er så mangelsituationer? Er det, industrien tænker på, og som jeg før berørte, ikke nok så meget prismæssige situationer, hvor det kan betale sig for industrien at få adgang til landing af subsidieret, udenlandsk fisk? Vi kan vel alle være enige i, at det er at foretrække, at fisk til vor industri landes af danske fiskere; og hvilke bestræbelser i så henseende mener fiskeriministeren der skal være gået forud, før man kan tale om en sådan situation, at man bør henvende sig til udenlandske rederier? Er der fra industriens side givet noget tilsagn om at tilsikre de danske fiskere et sådant prisniveau, at de animeres til at levere netop den fisk, de enkelte virksomheder ønsker til netop den bestemte tid, de enkelte foretagender af kontraktmæssige grunde foretrækker, fremfor at fiske andre fiskearter, som det i øjeblikket betaler sig forholdsvis bedre at drive fiskeri efter?

Jeg vil også gerne spørge fiskeriministeren, om han har tænkt sig, at den direkte landede udenlandske fisk skal sælges på de danske offentlige auktioner, hvor den fri